

зимата прѣзъ Декемврия е най-лютата; щото останахме да чакаме още за неопрѣдѣлено врѣме до изминуването на голѣмий студъ, който направи спѣнка на Русситѣ въ приготовленията и привзимането на Балкана, което са продължи до 25-й Декемврий бѣше голѣмъ студъ, който смрази и скова рѣката Яитра, която бѣше до самото село, людетѣ зехъ да минуватъ прѣзъ нея, като посухо и ходехъ както искахъ; та и азъ имахъ честта да ѣжъ минувамъ и ходя въ близкото село Шемшево на истокъ отъ Леденикъ $\frac{1}{2}$ часъ, състояще отъ Българи и Турци, въ което бѣше настанено селото Трънково съ свещаниника си попъ Велча, който ми бѣше познатъ още въ Турско врѣме за приятель гдѣто и тий ми са оплаквахъ за положението си, че много страдатъ отъ гладъ, ако и той да бѣше назначенъ като учителъ тамъ и да имъ глѣдаше общитѣ селски смѣтки въ расправиитѣ на хамбаря по десетъкътъ имъ. Много ншти ходихъ тамъ, едно за облекчение на врѣмето си и за учение, кога ще са отвори нштъ да си се завърнемъ, стига до толкова да тѣжимъ на тия людѣе, които несъчувствуватъ никакъ на бѣдствията ни, а ни мразятъ, гонетъ и тѣпчатъ, като ни считатъ за нищо и никакви людѣе.

На 24-й Декемврий дойде извѣстие въ село Леденикъ, да приготвятъ квартира, че Русска войска конница ще заминува прѣзъ него за къмъ Балкана, гдѣто слѣдъ като назначихъ кжшитѣ за квартира и конницата напълни селото която намѣстихъ и остановихъ да прѣспя. Нея нощъ нѣмаше спокойствие, както за селенитѣ, тѣй и за самитѣ войскари, които ходехъ по тихата ясна мѣсечина, която съ своитѣ лжчи придружена и отъ блѣскавитѣ звѣзди, отправяше ги къмъ сребърната поледена земя, гдѣто си прѣдставяше на очитѣ на зрителя една величественна картина, по която постоянно си скърцяхъ и удрихъ измръзналитѣ крака единъ у другъ за да ги стоплятъ на силний мрѣзъ щото незная дали имаше нѣщо единъ два часа да спяхъ, а все ходехъ, защото студътъ не ги оставаше за повече спокойни, и тѣй се прѣкара тая тиха нощъ, ясна нощъ срѣщу рождество Христово.